

UJÉV AZ "ÖREGHÁZ"-BAN

S. KOÓSA ANTAL

Kicsiny szobák, egy szék s vaságy.
Mehalt remények, semmi vágó.
Folyosón lármás nőrsz-sereg,
folyvást rohan, de nem szeret.
És nem segít, csak a muszály.
Száz ráncból tevődik a száj.
Hályog szemek, köhécselés,
az élet itt már oly kevés,
hogy szinte nincs, és ami van,
még nem halál, poraiban.
Még nem a csöndes, nyugtató
sirhant fölött szép, puha hó.
Felszakadt sebek, váladék,
élet? — tizenhét százalék,
erőtlen, már nemakarás,
hol késik itt az aratás?
Látogatója még akad
a szomszédnak, szép patyolat
unokalánya, percre csak . . .
Irigyli másik, neki nincs
csak a muszály, meg a bilincs . . .
Bundakabátban nő megyen,
nevet, de át a könnyeken,
megejti őt a hangulat,
s egy nőrsz valami jón mulat.

